

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

2.Bf.398/2011/70. szám

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. január hó 17., május hó 16., június hó 20., szeptember hó 12., és október hó 24. napján megtartott tárgyalások alapján meghozta és október hó 24. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A folytatólagosan elkövetett adóbevételt különösen nagymértékben csökkentő adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt az I.r. vádlott és társa ellen indult büntető ügyben a Heves Megyei Bíróság 2011. szeptember hó 21. napján kelt 1.B.325/2010/74. számú ítéletét **megváltoztatja**.

Az I.r. és a II.r. vádlottat folytatólagosan elkövetett számvitel rendjének megsértésének vétsége (Btk.289.§ (1) bekezdés a./ pontja) vádja alól **felmenti**.

A vádlottak költségvetést károsító bűncselekményét költségvetési csalás büntettének (Btk. 396.§ (1) bekezdés a.) pont, (4) bekezdés a./ pont) minősíti.

Az I.r. vádlott közbizalom ellen bűncselekményét folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének (Btk. 345. §) minősíti.

Az egyes bűncselekményeknél a rendbeliségre utalást mellőzi.

Az I.r. vádlott halmazati szabadságvesztés büntetését 4 (négy) évre enyhíti. A vádlottat gazdálkodó szervezet vezetése foglalkozástól tiltja el. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 4 (négy) évre enyhíti.

A pénzbüntetés kiszabását és annak szabadságvesztésre átváltoztatásra vonatkozó rendelkezést mellőzi.

A II.r. vádlott visszaesői minőségének megállapítását, a halmazati büntetésre utalást mellőzi.

A II.r. vádlott szabadságvesztés büntetését 2 (kettő) év börtönbüntetésre, a gazdálkodó szervezet vezetése foglalkozástól eltiltás büntetés tartamát 2 (kettő) évre, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 2 (kettő) évre enyhíti.

A vádlottak feltételes szabadságra bocsáthatóságának legkorábbi időpontja a büntetés 2/3-ad részének kitöltését követő nap.

Az I.r. vádlott helyesen 38.100 (harmincnyolcezer-egyszáz) forint bünygyi költséget köteles megfizetni az államnak.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

Az I.r. vádlott által a 2012. június hó 13. napjától 2013. január hó 18. napjáig, valamint 2013. augusztus 17. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 23.270,- (huszonháromezer-kettőszázhetven) forint bünygyi költséget az állam viseli.

A II.r. vádlott tartózkodási helye megszűnt.

Az ítélet ellen mindkét vádlott vonatkozásában fellebbezésnek van helye a Kúriához.

I n d o k o l á s :

A Heves Megyei Bíróság a 2011. szeptember hó 21. napján kelt 1.B.325/2010/74. számú ítéletével az I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki adócsalás bűntettében (Btk.310.§ (1) bekezdés, (4) bekezdés), folytatólagosan elkövetett számvitel rendjének megsértése vétségében (Btk.289.§ (1) bekezdés a./ pontja) és 1 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (Btk.276.§), ezért halmazati büntetésül 5 év börtönre, mellékbüntetésül 5 év közügyektől eltiltásra, 5 év gazdasági társaság vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra és 5.000.000.- forint pénzbüntetésre ítélte. A kiszabott pénzmellékbüntetés vonatkozásában akként rendelkezett, hogy meg nem fizetés esetén 10.000.- forintonként kell 1 nap, összesen 500 nap börtönbüntetésre átváltoztatni. Kötelezte I.r. vádlottat 38.500.- forint bünygyi költség megfizetésére.

A II.r. vádlott bűnösségét 1 rb. adócsalás bűntettében (Btk.310.§ (1) és (4) bekezdés), valamint folytatólagosan elkövetett számvitel rendjének megsértése vétségében (Btk.289.§ (1) bekezdés a./ pontja) állapította meg, ezért őt mint visszaesőt halmazati büntetésül 3 év börtönre, mellékbüntetésül 3 év közügyektől eltiltásra és 3 év gazdasági társaság vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra ítélte. Kötelezte a vádlottakat egyetemleg 1.184.385.- forint bünygyi költség viselésére.

Az ítélet ellen I.r. és II.r. vádlottak és védőik elsődlegesen felmentésért, másodsorban enyhítésért jelentettek be fellebbezést. A III.r. vádlott tekintetében az ítélet jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1047/2011/1. számú átiratával a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság bizonyítási eljárása során abszolút, illetve az ügy érdemére kihatással bíró relatív eljárási szabálysértést nem követett el. Maradéktalanul eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, a tényállást az egyenként megvizsgált és egymással is összevetett bizonyítékok mérlegelése alapján hibák, hiányosságok nélkül állapította meg és értékelő tevékenységéről az indokolási kötelezettség maradéktalan teljesítésével számot adott. Az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, a cselekményeket törvényesen minősítette.

Nem tévedett a büntetés kiszabásakor sem, e körben azzal egészítendő ki az ítélet indokolása, hogy a bíróság az elkövetéskor hatályos anyagi jogszabályokat alkalmazta a vádlottakkal szemben. Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek azzal a pontosítással, hogy az I.r. vádlott vonatkozásában az ítélet rendelkező részében az első oldal utolsó előtti bekezdésében elírási hiba szerepel, a pénzbüntetés helyesen: pénzmellékbüntetés. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Heves Megyei Bíróság ítéletét hagyja helyben.

Az I.r. vádlott védője perbeszédében kifejtette, hogy a 2011. augusztus hó 29-i tárgyaláson az ügyvéd-1 nem jelent meg, ügyvédi tevékenysége felfüggesztésre került. Ezt követően, hogy I.r. vádlott ne maradjon védő nélkül, a bíróság védőt rendelt, akit az I.r. vádlott nem fogadott el, így a védenca védelemhez való joga súlyosan sérült, az új védő jelenlétében meg kellett volna ismételni az addig lefolytatott eljárást. A meghatalmazott ügyvéd nem közölte I.r. vádlottal, hogy ki lesz zárva, az I.r. vádlottat váratlanul érte választott védőjének eljárásból történő távozása, bár tárgyalás nem volt, három hétig nem volt védői kapcsolattartása, mely önmagában hatályon kívül helyezést eredményező ok. Aggályos az ügyben a II.r. vádlott védőjeként a ügyvéd-2 eljárása is. A II.r. vádlott védője járt el ügyvédként a Bt-vel kapcsolatos adás-vételek, szerződés módosítások tárgyában. Az eljárásban indítvány is hangozott el a vádlottak részéről az okiratokat készítő ügyvéd tanúkénti kihallgatására, hozzá is járultak a titoktartás alóli felmentéséhez. Ennek ellenére a bíróság nem zárta ki a védőt az ügyből, nem adott a helyt a bizonyítási indítványnak. A másodfokú eljárásban becsatolt 2006. augusztus hó 17. napján kelt meghatalmazást is a ügyvéd-2 ellenjegyezte, mely I.r. vádlottat mentő egyik legfontosabb bizonyíték. Az is tény, hogy a II.r. vádlott védője egy másik ügyben az I.r. vádlott védelmét látta el, mely szintén önmagában súlyos eljárási szabálysértés. Az érdekellentét nem a vádlottak nyilatkozatán múlik, hanem objektív körülmény, az eljárásból ki kellett volna zárni az ügyvédet, így nem lett volna akadálya a tanúkénti kihallgatásának. Mivel ez nem történt meg, hatályon kívül helyezést előidéző eljárási hiba történt, mely az ítélet további megalapozatlanságához is vezetett, mert az ügyvéd-2 vallomása a tényállás megállapításához elengedhetetlen lett volna. A tényállás megalapozatlan, mert felderítetlen és hiányos. Az elsőfokú bíróság nem tett eleget ügyfelderítési kötelezettségének sem, mely a másodfokú eljárásban már részben korrekcióra került, de nem teljes körben.

Az elsőfokú bíróságnak a bizonyítási eljárás keretében el kellett volna különítenie, hogy mely számlák voltak valósak, és melyek valótlan tartalmúak, azokat ki állította ki, ki írta alá, ki tette rá bélyegzőt, ki csatolta őket, aki becsatolta, tudott-e a számlák valótlan voltáról. Mindez lényegi kérdés, mert valós forgalmat bonyolító cégről volt szó. Igazságügyi írásszakértő bevonására elengedhetetlen szükség lett volna. Kitért arra is, hogy néhány tanúnál a törvényi figyelmeztetések sem voltak helyesek, mely felveti a vallomások felhasználhatóságának aggályát. Az elsőfokú bíróság egyetlen bizonyítási indítványnak sem adott helyt, azok elutasítását pedig nem indokolta meg kellőképpen. A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróság által megállapított rövid tényállásra nem lehet büntetőjogi felelősséget alapítani. A másodfokú tárgyaláson kihallgatott tanúk nem az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást támasztották alá, bebizonyosodott, hogy az I.r. vádlott nem követte el a terhére rótt bűncselekményeket, tudata nem fogta át, hogy a számlákat ki mire fogja használni, erre gondolnia sem kellett. Elsődleges indítványa az volt, hogy a Fővárosi Ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be.373.§ (1) bekezdés III/a. pontja és a Be.375.§, valamint Be.376.§ (1) bekezdése alapján helyezze hatályon kívül és utasítsa az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására, másodlagosan a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján eltérő tényállást kért megállapítani, mely alapján I.r. vádlottat fel kell menteni, mert a bűncselekményeket nem követte el, a számviteli fegyelem megsértése vétsége azóta nem bűncselekmény. Harmadlagos indítványa az időmúlásra figyelemmel lényegesen enyhébb büntetés kiszabására irányult. Felvetette, hogy az új törvény hatálybalépése kapcsán I.r. vádlott elesett az összbüntetés lehetőségétől, mert többszörös összbüntetésbe foglalásra annak ellenére nincs lehetőség, hogy a cselekmények egymással kvázi halmazati viszonyban állnak.

A II.r. vádlott védője perbeszédében csatlakozott az I.r. vádlott védője által elmondottakhoz. Elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Másodlagosan a másodfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás alapján felmentést indítványozott, mert az adócsalás cselekménye csak szándékosan követhető el, a II.r. vádlott szándéka pedig nem terjedt ki a bűncselekményre. Ha formálisan meg is szegte a szabályokat, a tanú-9nel adott meghatalmazás is bizonyítja, hogy tudata nem fogta át, hogy bűncselekményt valósít meg. Haszna nem származott a cselekményből, a 72.000.000 Ft ÁFÁ-t nem ő realizálta, a tanú-9nek a bankszámla felett is rendelkezési joga volt. A vádlottakat számviteli fegyelem megsértésének vétsége vádja alól ugyancsak fel kell menteni álláspontja szerint, mert a cselekmény már nem bűncselekmény, emiatt a II.r. vádlott visszaesői minősége sem állapítható meg, halmazati büntetékiszabásra sem kerülhet sor. Felhívta a figyelmet arra, hogy a II.r. vádlott korábbi elítélése más jellegű cselekmény miatt történt, melyet jelen elítélés szempontjából figyelmen kívül kell hagyni. A védő kifogásolta, hogy bár a II.r. vádlottnak egy szeme van, ezt az eljárás során eddig egyetlen hatóság sem értékelte. Álláspontja szerint a vádlottakra az új büntető törvény kedvezőbb, mert a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontja lényegesen kedvezőbb. Az időmúlásra és az ítélet belső arányosságának követelményére is figyelemmel lényegesen enyhébb, akár törvényi minimumban megállapított tartamú

szabadságvesztés kiszabására látott lehetőséget, melynek felfüggesztésére tett indítványt.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a védői perbeszédekben foglaltakat csupán annyiban osztotta, hogy a vádlottakat számviteli fegyelem megsértésének bűncselekménye vádja alól fel kell menteni, mert a vád tárgyává tett cselekmény már nem bűncselekmény. Az átiratban foglaltaknak megfelelően tartotta fenn, hogy a törvényszék nem követett el olyan lényeges eljárási hibát, amely a másodfokú eljárásban ne lett volna orvosolható. Az ügyvéd-2 feltehetően azért nem került tanúkénti kihallgatásra, mert a vádlottak védekezése olyan irányt vett, amelyet ha az ügyvéd tanú megerősít, bűncselekmény elkövetésével vádolta volna magát, amelyet nem kell megtennie. A tényállás megalapozott, írásszakértő kirendelését helyesen mellőzte a törvényszék, mert nem attól fiktív a számla, hogy a rajta lévő adatokat ki írta, hanem attól, hogy a valóságnak nem felel meg a tartalma. Foglalkozott a nyomozás során becsatolt a meghatalmazott és a II.r. vádlott között, valamint a másodfokú eljárásban benyújtott a meghatalmazott és az I.r. vádlott között létrejött meghatalmazás tartalmával, melyek kapcsán kimondható, hogy a meghatalmazás nem vonatkozott az adóbevallás benyújtására, a társaság ügyeiben teljes jogkörrel eljárás lehetősége a szerződéskötésekre és bankszámla feletti rendelkezésre terjedt ki. A másodfokon lefolytatott bizonyítás eredményeképpen nem kell más tényállást megállapítani, I.r. vádlott ugyan állította, hogy Laczi János fenyegette, ezt azonban a tanú-1 nem erősítette meg, arra sincs magyarázat, ha fenyegette, miért engedte ki I.r. vádlottat a cégből. I.r. vádlott több cégben is beltág volt, pontosan tisztában volt kötelezettségeivel, a Fővárosi Törvényszék előtt a közelmúltban lezárt eljárásban is 2004. évi cselekménye került elbírálásra, melyben hasonló jellegű magatartása került rögzítésre. A II.r. vádlottnak is volt saját cége, tisztában volt a beltág kötelezettségeivel. Egyik vádlott sem tagadta, hogy ne tudott volna a Bt. tevékenységéről, melyet tanúvallomások is megerősítenek. A társaságnak nem volt könyvelése, a tanú-2 és a tanú-3 cáfolta, hogy bárki könyvelési tevékenységet látott volna el a Bt. részére. A tanú-2nek csupán egyszeri jogosultsága volt adóbevallás beadására, részére általános meghatalmazás e körben nem került az APEH részére leadásra. A könyvelés hiánya azt bizonyítja, hogy a vádlottaknak nem állt szándékában adót bevallani, az I.r. vádlott büntetlen utócselekményként értékelt magatartása is azt bizonyítja, hogy fiktív ÁFÁ-s beszerzéseket igazolt a Kft. és a Bt. felhasználásával, az I. és III. tényállási pont szorosan illeszkedik. A III.r. vádlott nemcsak magára, de az I.r. vádlottra is terhelő vallomást tett, a mérlegeléssel megállapított tényállás helyes.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét is teljesítette. Az ügyészi álláspont szerint a cselekmények minősítése az elkövetéskori Btk. szerint törvényes volt. A vádlottak tudatában voltak a tevékenységnek, Az ÁFA törvény szerint a Bt. havi bevalló volt, a Bt. beltagját terheli a felelősség az ÁFA bevallás benyújtásáért. A vásárló kereskedők az ügylet másik oldalán az ÁFÁ-t visszaigényelték, mert úgy tudták, hogy a Bt. fizetett. A cselekmény adócsalás büntettként értékelendő, mely eshetőleg szándékkal is elkövethető cselekmény, márpedig a vádlottak teljes közömbösséget mutattak.

Az új büntetőtörvény a vádlottakra nem kedvezőbb a Kúria 4/2013. Bk. véleményének ismeretében sem, mert az ügyészség álláspontja a feltételes szabadság kérdésében eltérő, nem büntetéskiszabási, hanem végrehajtási kérdésként értelmezendő. Az új törvény szerinti középértékes büntetéskiszabás a vádlottakra kedvezőtlenebb. A vádlottak büntetésének enyhítésére a bűnösség körének szűkülése ellenére sem látott lehetőséget, mert a számviteli fegyelem megsértésének vétsége a súlyosabb cselekmény mellett nem képvisel olyan tárgyi súlyt, amely miatt enyhébb büntetés lenne kiszabható. Mindezek figyelembevételével indítványozta, hogy az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a vádlottakat a számviteli fegyelem megsértésének vétsége vádja alól mentse fel (BH 2013/9/232. sz. jogeset), a pénzmellékbüntetést - melynek vagyoni, jövedelmi háttere nem adott - mellőzze, egyebekben azt helyes indokainál fogva hagyja helyben.

A vádlottak az utolsó szó jogán tett nyilatkozatukban csatlakoztak védőikhez, I.r. vádlott hangsúlyozta, hogy nem követte el a bűncselekményt.

A Fővárosi Ítélőtábla a Be.348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált a Heves Megyei Bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását. Ennek során - egyet értve a védői hivatkozásokkal - több eljárási szabálysértést észlelt, ugyanakkor ezen hibák sem külön-külön, sem összességükben nem vezethettek az ítélet hatályon kívül helyezéséhez, mert azokat az ítélőtábla a másodfokú eljárásban tárgyaláson felvett bizonyítással orvosolta.

Az eljárási szabályok több ponton is megsértésre kerültek a Heves Megyei Bíróság által, melyek feltüntetéséhez előzmények rögzítése is szükséges.

Az I.r. vádlott az ügyvéd-3at 2011. január hó 13. napján hatalmazta meg az ellene adócsalás büntette miatt folyamatban lévő büntető eljárásban (első fokú iratok között 9. sorszám alatt). A 2011. január 26-án megtartott első érdemi tárgyaláson (14. sz. jegyzőkönyv) az I.r. vádlottat az ügyvéd-3 képviselte meghatalmazással, míg a II.r. vádlott képviselőjében az ügyvéd-3 járt el a nyomozati iratok közé becsatolt meghatalmazással. Az ügyvéd-3 a tárgyaláson bejelentette (3. oldal (4) bekezdés), hogy a tárgyalást megelőző napon értesült arról, hogy ügyfele az ügyvéd-4et hatalmazta meg, a tárgyalás napjára még élő meghatalmazással rendelkezik, azonban a tárgyalást követően a meghatalmazást megszüntetik. 2011. január hó 26. napján (16. sorszámú irat) az ügyvéd-3 bejelentette, hogy megbízatása megszűnt. Az ügyvéd-1 meghatalmazást csatolt a 2011. március hó 7-i tárgyaláson a 28. számú jegyzőkönyv tanúsága szerint. (26. sorszám alatt). A 2011. március hó 28. napján megtartott tárgyaláson (44. számú jegyzőkönyv) az I.r. vádlottat az ügyvéd-1, míg a II.r. vádlottat az ügyvéd-2 képviselte meghatalmazással. Az I.r. vádlott a tárgyalások során nem tett vallomást. A tanú-2 kihallgatását követően (8. oldal közepétől) észrevételezési jogát gyakorolva a tanú vallomására reagált, a II.r. vádlottat érintő nyilatkozatot nem tett. Az I.r. vádlott védője (jegyzőkönyv 14. oldal (6) bekezdése) az ügyvéd-2 tanúkénti kihallgatását kérte. Álláspontja szerint az ügyvéd társasági szerződésmódosítást készített az

ügyben, a tényállás tisztázásához vallomása nélkülözhetetlen. A II.r. vádlott bírói kérdésre úgy nyilatkozott, hogy ragaszkodik védőjéhez. A megyei bíróság a bizonyítási indítvány kérdésében döntést nem hozott. Az ügyész (44. jegyzőkönyv 23. oldal (4) bekezdése) a védő tanúkénti kihallgatását nem tartotta szükségesnek. Úgy foglalt állást, hogy nincs olyan körülmény, amelynek alapján az ügyvéd-2 a II.r. vádlott védelmét ne láthatná el. Ezt követően hangzott el az I.r. vádlott védője részéről az ügyvéd-2 kizárására vonatkozó indítvány arra figyelemmel, hogy olyan jellegű tevékenységet végzett, ami az eljárás során a tanúzási körbe tartozik. A II.r. vádlott úgy nyilatkozott, hogy amikor az I.r. vádlottnak átadta a társaságot, akkor az ügyvéd-2 járt el, egyben úgy nyilatkozott, hogy továbbra is ragaszkodik a védőjéhez. I.r. vádlott bejelentette, hogy az ügyvéd-2 a Kft. nevében is tudna tanúvallomást tenni. Ekkor hívta fel a figyelmet arra is, hogy az ügyvéd-2 őt egy másik büntető ügyben is képviseli, amelyben ítéletre vár. A tanács elnökének kérdésére úgy nyilatkozott, hogy azzal, hogy az ügyvéd-2 jelen ügyben a II.r. vádlottat védi, nem hátrányos reá nézve, és érdekellentétet sem lát. Kifejezetten hangsúlyozta, hogy semmi köze egymáshoz a két ügynek, illetve többi ügynek a folyamatban lévő eljáráshoz (23. oldal utolsó bekezdése). A megyei bíróság a 44. számú jegyzőkönyv 27. oldalán rögzített IV. sz. végzéssel akként határozott, hogy a védő tanúkénti kihallgatására vonatkozó bizonyítási indítványt elutasítja és a büntető ügyből az ügyvéd-2t, II.r. vádlott meghatalmazott védőjét nem zárja ki. Az indokolás azt tartalmazza, hogy a kizárásra okot kizárólag az adna, ha az I.r. és II.r. vádlott között érdekellentét lenne, mely nem állapítható meg, hiszen a vádlottak nem tettek vallomást, illetve az I.r. vádlott is úgy nyilatkozott, hogy nem lát érdekellentétet.

A 2011. április hó 11. napján megtartott tárgyaláson (58. számú jegyzőkönyv 6. oldala) I.r. vádlott nyilatkozatát követően a II.r. vádlott úgy reagált, hogy kizárólag arra a részre, amelyre vonatkozóan az I.r. vádlott vallomást tett, nyilatkozik. Hangsúlyozta, hogy az I.r. vádlott reá vonatkozó terhelő állításával szemben a számlákat nem ő állította ki, cáfolta, hogy ügyvezetése alatt ilyen cselekményre sor került volna. **Az eljárás ezen szakaszában megállapíthatóan a vádlottak között érdekellentét keletkezett.** Az ügyész úgy nyilatkozott, hogy az ügyvéd-2t az eljárásból az érdekellentétre figyelemmel ki kell zárni az ügyvédi indítványnak megfelelően (jegyzőkönyv 6. oldal (7) bekezdése). Az I.r. vádlott előadta, hogy az ügyvéd-2 nem csak a budapesti, hanem más ügyekben is képviseli. A II.r. vádlott (jegyzőkönyv 7. oldal (4) bekezdése) visszavonta a meghatalmazást az ügyvéd-2től, de kirendelt védőt nem fogadott el, maga szeretett volna védőt meghatalmazni. Rövid tanácskozást követően úgy döntött, hogy az aznapi tárgyaláson a meghallgatandó tanúk nagy száma miatt az ügyvéd-2 még eljárhat a védelmében, csak a tárgyalás végén fogja visszavonni a megbízását. I.r. vádlott védője, valamint az ügyész is úgy nyilatkozott, hogy elfogadják, hogy e tárgyalási napon az ügyvéd-2 a II.r. vádlott védelmében eljárjon. Ezt követően bizonyítási cselekményekre került sor, a tanács elnöke felolvasta a nyomozati iratokból a 29 tanú írásbeli vallomását a hozzájuk csatolt dokumentumokkal együtt. Ezen túlmenően kihallgatta a tanú-4et, a tanú-5öt, a tanú-6ot és a tanú-7et. A tárgyalás után 61. sorszámú végzésével a bíróság a II.r. vádlott védelmére védőt rendelt ki.

Ezt követően 65. sorszám alatt csatolt meghatalmazással az ügyvéd-5 látta el a II.r. vádlott védelmét.

A 2011. augusztus hó 29. napjára tűzött tárgyaláson az I.r. vádlott védője nem jelent meg, telefonon történő érdeklődésre közölte, hogy a vádlott védelmét nem tudja ellátni, mert a Nógrád Megyei Ügyvédi Kamara ügyvédi tevékenységét ideiglenes jelleggel felfüggesztette. Erről a bíróságot azért nem értesítette, mert úgy gondolta, hogy ez a kamara kötelessége. A 71. számú tárgyalási jegyzőkönyv tanúsága szerint a 2011. augusztus hó 29. napján megtartott tárgyaláson az I.r. vádlott védelmére ezen információ nyilvánosságra kerülését követően az ügyvéd-6ot rendelte ki, aki a kirendelést elfogadta. Az I.r. vádlott sérelmezte, hogy meghatalmazott ügyvédje nem informálta a felfüggesztésről, nem fogadta el a kirendelt védőt, az ügyvéd-3hoz ragaszkodott, aki szerinte meghatalmazott védője. A kirendelt védőt azért nem fogadta el, mert nem ismerte az ügy iratanyagát, nem tudta felkészülten védeni. A tanács elnöke tájékoztatta, hogy az ügyvéd-3nak nincs érvényes meghatalmazása, az korábban visszavonásra került. A következő tárgyalási határnapon (74. számú jegyzőkönyv) az I.r. vádlottat az ügyvéd-6 kirendeléssel védte, a vádlott védelmére meghatalmazást nem csatoltak. A két tárgyalás között közel egy hónap telt el, a perbeszédet az ügyvéd-6 tartotta.

A Fővárosi Ítéltábla - egyet értve a védelem érvelésével - több eljárási szabálysértést észlelt a védelemmel kapcsolatosan, melyek a következők:

Az ügyvéd-2 a 2011. április hó 11. napján megtartott tárgyaláson a II.r. vádlott nyilatkozatának megtételét követően, illetőleg a meghatalmazása visszavonását követően a II.r. vádlott védelmében a büntető ügyben nem járhatott volna el. A másodfokú bíróság megítélése szerint ezen időpontig a vádlottak között abban az esetben sem volt érdekellentét, illetve a védő a terhelt érdekével ellentétes magatartást nem tanúsított, és érdeke sem volt védencével ellentétes, ha az ügyvéd-2 társasági okiratokat szerkesztett, illetőleg más ügyekben jelen eljárásról teljesen független ügyekben az I.r. vádlottat védte (BH 2007/215.sz. jogeset). A jelen ügyben megtett ellentétes vádlotti nyilatkozatokat követően azonban nem járhatott volna el a továbbiakban, érdekellentét keletkezett, az elsőfokú bíróságnak a Be.45.§ (1) bekezdés c./ pontja alapján a védő kizárásáról kellett volna határoznia. A bírói döntés elmaradását nem pótolhatja a II.r. vádlottnak, az I.r. védőjének és az ügyésznek az a nyilatkozata, hogy elfogadják, hogy a tanúk nagy számára figyelemmel a tárgyaláson a továbbiak az ügyvéd-2 képviselje a II.r. vádlottat. Nem mellékes az sem, hogy az ügyvédi törvény (1998. évi XI. törvény) 24.§-a szerint az ügyfél mint megbízó a megbízást azonnali hatállyal felmondhatja, mely jelen ügyben jegyzőkönyvben foglalt nyilatkozattal megtörtént. A 26.§ szerint a meghatalmazás akkor érvényes, ha azt írásba foglalták. A meghatalmazás jegyzőkönyvbe foglalt visszavonását követően a másodfokú bíróság megítélése szerint új írásba foglalt meghatalmazás nélkül a képviselet a továbbiakban nem lett volna ellátható. A fent írt eljárási hiba következménye, hogy a nevesített tárgyalást - amely kizárandó védő jelenlétében került megtartásra - úgy kell tekinteni, mintha

védő távollétében tartották volna meg, akinek részvétele a Be. értelmében kötelező. Ugyanakkor a másodfokú bíróság megítélése szerint e tárgyaláson lefolytatott bizonyítás másodfokú tárgyalás keretében történő ismételt felvételével az eljárási hiba kiküszöbölhető, nem kell, hogy szükségszerűen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezessen, ahogyan azt az I.r. vádlott védője indokolta, pergazdaságossági szempontokat is figyelembe véve.

Nem osztotta a bíróság az I.r. vádlott védőjének álláspontját a vonatkozásban sem, hogy az I.r. vádlott védelemhez való joga nem volt az eljárásban biztosítva meghatalmazott védője kamarai kizárását követően. Hibás az az érvelés, hogy a tárgyalások között nem volt a védelem biztosított, a tárgyalási határnapokon a terhelt védővel rendelkezett, eljárási szabálysértés nem valósult meg. Kétségtelenül I.r. vádlott úgy nyilatkozott, hogy a kirendelt védőt nem fogadja el, (mely nyilatkozatának az elsőfokú bíróság nem adott helyt, a tárgyalást nem halasztotta el), ugyanakkor a közel egy hónap múlva megtartott érdemi tárgyalásra sem hatalmazta meg védőként az I.r. vádlott az ügyvéd-3at, akinek részvételéhez ragaszkodott volna, így a perbeszédet is az ügyet addig megismerő kirendelt védő tartotta, melyet az I.r. vádlott már nem is sérelmezett, csak a másodfokú eljárásban.

Mindezen körülmények együttes értékelésével azt a következtetést kell levonni, hogy I.r. vádlott védelemhez való joga nem sérült, az elsőfokú bíróság részéről olyan eljárási szabálysértés nem valósult meg, amely az ügy érdemére lényeges kihatással lett volna. Ellenkező értelmezéssel egyetlen bírósági eljárás sem lenne befejezhető, amennyiben a vádlottak úgy nyilatkoznak különböző megfontolásokból vezéreelve, hogy a kirendelt védőt nem fogadják el.

A Fővárosi Ítéltábla a fentebb említetteknek megfelelően az eljárási hiba kiküszöbölése érdekében tárgyalás keretében bizonyítást foganatosított. Ismételten kihallgatta a tanú-6ot, a tanú-7et, a tanú-5öt, akik vallomást tettek a törvényes figyelmeztetéseket követően. Felolvasta valamennyi okirati bizonyítékot és írásbeli tanúvallomást, amelyet az elsőfokú bíróság felolvasással a fentebb hivatkozott tárgyalási napon a bizonyítási eljárás anyagává tett.

Egyéb eljárási szabályszegést a másodfokú bíróság nem észlelt. Törvényesen olvasta fel az elsőfokú bíróság azon tanúk vallomását, akiknek nyilatkozatait az ügyész felolvasni indítványozott, az eljárás résztvevőinek jogai a fent írtakon túlmenően nem sérültek, kérdezési, észrevételezési jogukat gyakorolhatták, indítványaik elbírálásra kerültek. A tanúk kioktatása a szükséges mértékben megtörtént. Valamennyien úgy nyilatkoztak, hogy érdektelennek és elfogulatlannak érzik magukat, melyet nyilvánvalóan megelőzőtt a Be. 85.§ (3) bekezdésében írtak tisztázása, azaz meggyőződött a bíróság arról, van-e a vallomástételnek akadálya, melyről a tanúk nem adtak számot. Sor került az igazmondás kötelezettségére, valamint a hamis tanúzás büntetőjogi következményeire történt figyelmeztetésre is. Helyeselhető az a gyakorlat, hogy a tanács elnöke nem figyelmezteti a tanút a vallomástétel olyan akadálya, amelyek esetében minden kétséget kizáróan megállapíthatóan fel sem merülnek. (1/2007.BKv.)

A Heves Megyei Bíróság ügyfelderítési kötelezettségét nagyobb részt teljesítette. A bizonyítási indítványokat törvényesen utasította el a tanú-8 és a tanú-9 vonatkozásában, illetve az adóhatóságtól különböző okiratok beszerzésére vonatkozóan. Helyes azon álláspontja is, hogy igazságügyi kézírásszakértő kirendelése szükségtelen lett volna.

Az ügyvéd-2 tanúkénti kihallgatását a megyei bíróság ugyancsak helyesen mellőzte. A Be. 81.§ (1) bekezdés b.) pontja szerint nem hallgatható ki a védő arról, amiről mint védő szerzett tudomást vagy amit a terhelttel védői minőségben közölt, a Be. 82.§ b.) pontja alapján megtagadhatja a vallomástételt az, aki magát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolná, az ezzel kapcsolatos kérdésben, c.) pont alapján amelyre ügyvédi titoktartási kötelezettsége vonatkozik, és amelyre vonatkozóan ügyfeleitől nem kapott felmentést. Ezen törvényhelyek alapján nyilvánvaló, hogy a védői pozícióban eljáró az ügyvéd-2 tanúkénti kihallgatása fel sem merülhet, a terheltet védőjétől azért megfosztani, mert esetlegesen bizonyítandó tényre tudna nyilatkozni, amelyre vonatkozóan még mentessége is felmerül, illetve részben objektív akadálya van, nem lehetséges.

Nem adott helyt az ítéletábra sem a tanú-9 kihallgatására irányuló ismételt vádlotti és védői indítványnak arra figyelemmel, hogy a tanú-9-re vonatkozó kereső intézkedések eredménytelensége után a tanú-9 nyomozati vallomását az elsőfokú bíróság felolvasás útján a bizonyítási eljárás anyagává tette. A tanú-9 olyan kérdésekre nem nyilatkozott a nyomozás során, amellyel önmagát vagy hozzátartozóját bűncselekmény elkövetésével vádolta volna, ezzel kapcsolatos körben a vallomástételt megtagadta. Vallott ugyanakkor I.r. és II.r. vádlottak vonatkozásában, melyet az elsőfokú bíróság törvényesen tett a bizonyítási eljárás anyagává, mert a kereső intézkedések kimerítőek és sikertelenek voltak és az ügyész is indítványozta a tanú-9 vallomásának felolvasását.

A Fővárosi Ítéletábra a tanú-8 idézésével kapcsolatosan kifejtetteket illetően (ítélet 68.oldal 2. bekezdés) hozzáteszi, hogy a külföldön élő szlovák állampolgárságú tanúval kapcsolatosan elővezetés, rendbíróság kényszerintézkedés nem alkalmazható, amennyiben úgy dönt, hogy a tárgyaláson nem jelenik meg, erre nem kényszeríthető. (Be. 69.§ (8) bekezdés) Amennyiben vallomása nélkülözhetetlen bizonyítékot tartalmazott volna, megkeresett szlovák bíróság által lett volna kihallgatható. Tekintettel arra, hogy a bizonyítékok alapján ennek szükségessége nem merült fel, a másodfokú bíróság sem élt a lefolytatott bizonyítási eljárásban ezen lehetőséggel. Ugyanakkor szükségesnek ítélte az ítéletábra a tanú-1 kihallgatását, akire a vádlottak több alkalommal hivatkoztak, és akinek magyarországi lakcíme rendelkezésre állt.

Megállapította az ítéletábra azt is, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás részben hiányos, amelyet a Be.363.§ (2) bekezdés b./ pontja alapján tartott tárgyaláson felvett bizonyítás, továbbá a Be.352.§ (1) bekezdés a./ pontja szerint az iratok tartalma és ténybeli következtetés alapján kiegészített, figyelemmel volt az I. és a II.r. vádlott másodfokú eljárásban tett vallomására is.

Az I.r. vádlott az ítéltábla előtt adta elő első alkalommal (2013. január hó 17. napján megtartott tárgyalás, 33. számú tárgyalási jegyzőkönyv), hogy a tanú-9 őt és családját fenyegette, ezért írt alá számlákat többször is. Arról tudott, hogy faáru-kereskedelem folyt a cégnél, de szerepe csak a számlák aláírására korlátozódott. A cég két és fél milliárdos forgalmáról nem tudott. Az ügyvezetést kizárólag azért vállalta el, mert nehéz anyagi helyzetben volt, a tanú-9 és az ügyvéd-2 vette rá a cégvezetésre havi 100.000 Ft-ért. Azt mondták, nem kell értenie a cégvezetéshez, a pénzt lényegében a semmiért kapta volna. Később már rájött, hogy problémája lehet, mert nem fizették ki, nem akart több számlát aláírni, ekkor kezdődtek a fenyegetések.

Becsatolta a 2006. augusztus hó 17. napján kelt a tanú-9 meghatalmazott, és az I.r. vádlott meghatalmazó által aláírt meghatalmazást, mely szerint meghatalmazza a tanú-9et, hogy helyette és nevében a társaság ügyeiben teljes jogkörrel eljárjon. A megszövegezés szerint a meghatalmazás kiterjed a szerződéskötésekre és a bankszámla feletti rendelkezésre is.

A II.r. vádlott vallotta, hogy a tanú-9 kérésére szívésségből vállalta el az ügyvezetést, mert a tanú-9 két cégben egyszerre nem tölthette volna be ezt a tisztséget. Amikor látta, hogy a tanú-9 semmivel sem foglalkozik, (volt, hogy hónapokra eltűnt) kérte, hogy szüntessék meg az ügyvezetői pozícióját, melynek egy év elteltével eleget tettek. Nem látott bele a cég működésébe, de a tanú-9 őt nem fenyegette sohasem.

A tanú-1 érdektelen tanú vallomásában elmondta, hogy nem emlékszik arra, hogy aláírt volna olyan megbízást, mellyel a II.r. vádlott megbízta volna a tanú-9et, hogy a Bt. nevében eljárjon. Sokáig kültag volt a tanú-9 felkérésére, de elege lett belőle, ezért kilépett. A II.r. vádlott határozott időre vállalta el a beltagságot, a tanú-9 megígérte neki, hogy idővel visszaveszi. A tanú-9 nem volt erőszakos ember, de ő irányított. A tanú-9 azért tűnt el, mert sokan keresték tartozás miatt, ekkor lett a II.r. vádlott a cégvezető, de a valóságban a könyvelő volt a főnök a tanú-9 távollétében.

Az ítéltábla felolvasás útján tette a bizonyítási eljárás anyagává az igazságügyi könyvszakértő véleményét (nyomozati iratok I. kötet 322. oldaltól) is, amely az elsőfokú eljárásban nem történt meg, és amelyre az elsőfokú bíróság tényeket alapított.

Azon tanúk, akik a fentebb írt eljárási hiba miatt kerültek ismételten kihallgatásra, (a tanú-4 kivételével, mert ő a Kft-re vonatkozó tanú volt) korábbi nyilatkozataikat fenntartották, a vádlotti vallomások alátámasztására csak részben voltak alkalmasak, nagyobb részben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást erősítették. A tanú-7 elmondta, hogy a II.r. vádlott ment be a fűrészfűrész üzemébe, hogy tudna rönköt szállítani, kb. tíz alkalommal találkoztak az ügylet kapcsán. Szlovákiából vitték a fát, a tanú-9 intézte, ő azonban a II.r. vádlottal állt kapcsolatban. A tanú-6 mindkét vádlottal találkozott, mint a Kft. képviselője, de a

tanú-9el állt kapcsolatban, a szerződéseket, számlákat is vele intézte. Ismeretei szerint a Bt-ben papírügyek intézésére az I.r. vádlottnak volt jogosultsága, de ő mindent a tanú-9el intézett, aki miatt tönkrement a cége. A tanú-9 fenyegette őt, majd egyezsége jutottak, utána békén hagyta. A II.r. vádlottnak egyszer kellett borítékot átadnia. A tanú-5 lényegi információt az elsőfokú eljárásban előadottakon túl nem közölt.

Az ítélet tényállásának a kiegészítése a személyi rész körében a következőkkel szükséges a másodfokú eljárásban elhangzott vádlotti nyilatkozatoknak megfelelően:

Az I.r. vádlott más ügyben történt előzetes letartóztatását megelőzően Maorin egy lovardában dolgozott, azonban lovarda tulajdonjogával itt nem rendelkezik. A jelen ügybeni cég átvételét megelőzően a Kft-nél dolgozott, ahol havi jövedelme 110.000 forint volt. Vagyonnal nem rendelkezik. Két kiskorú gyermeke van, édesanyja fizeti fogvatartása alatt a gyermektartásdíjat. Jelenleg 15.000 forint rabkeresménye van. Ingatlana, autója nincs. Amerikában autószerelőként dolgozott, hazahozott pénzét gyermektartásra költötte, illetve felélte.

Az elsőfokú ítéletben feltüntetett, az I.r. vádlottra vonatkozó elítéléseken túlmenő további jogerős elítélések a 9./ pontot követően:

Az elsőfokú bíróság által 7. alatt jelzett Balassagyarmati Városi Bíróság ítéletével kiszabott 6 hó börtönbüntetés végrehajtása utóbb elrendelésre került a lentebb jelzett Miskolci Járásbíróság 21.B. 1250/2011/18. számú ítéletével.

A Salgótarjáni Városi Bíróság a 2012. január hó 30. napján jogerős 1.B.69/2011/11. számú ítéletével a 2006. február hó 6. napján elkövetett adócsalás büntette miatt 1 év 6 hó börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette.

A Füzesabonyi Városi Bíróság a 2012. május hó 14. napján jogerős 2.B. 123/2010/44. számú ítéletével a 2007. december hó 23. napján elkövetett csalás büntette miatt 1 év börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

Az ítéletben nem jogerős elítélésként feltüntetett Nógrád Megyei Bíróság 3.B.182/2008/182. számú ítélete 2012. június hó 12. napján jogerőre emelkedett, a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 1.Bf.326/2011/31. számú határozatával az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a vádlott terhére megállapított közbizalom elleni bűncselekményeket 3 rb. felbujtóként elkövetett visszaélés okirattal vétségeként nevezte meg a jogszabályi hivatkozás érintetlenül hagyása mellett, börtönbüntetését 2 év 2 hónapra, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 3 évre enyhítette.

Elkövetési idő: 2003. június hó 20. napja.

Az Egri Városi Bíróság a 2012. április hó 11. napján jogerős 16.B.28/2012/9. számú ítéletével a 2007. évben elkövetett adócsalás bűntette miatt 2 év börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 5 évi próbaidőre felfüggesztette.

A Budai Központi Kerületi Bíróság a 2012. június hó 19. napján jogerőre emelkedett 6.B.XI. 1561/2007/402. számú ítéletével a 2006. január hó 23. napján a bűnsegédként elkövetett orgazdaság bűntette miatt 1 év börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

A Miskolci Városi Bíróság a 2013. január hó 9. napján jogerős 21.B. 1250/2011/18. számú határozatával (jogerős határozat: Miskolci Törvényszék 1.Bf. 675/2012/11.) a 2010. április hó 12. napján elkövetett közokirat-hamisítás bűntette miatt 10 hó börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette, mely büntetés végrehajtása utóbb elrendelésre került.

A Balassagyarmati Törvényszék a 2013. április hó 26. napján jogerős 3.Bk. 53/2013/8. számú összbüntetési ítéletével a Nógrád Megyei Bíróság ítéletével kiszabott 2 év 2 hónap börtönbüntetést a Miskolci Városi Bíróság 21.B. 1250/2011/18. számú ítéletével kiszabott 10 hó börtönbüntetéssel összbüntetésbe foglalta, és az összbüntetés tartamát 2 év 4 hó 15 nap börtönbüntetésben állapította meg.

Az összbüntetés kezdőnapja: 2013. január hó 19., kitöltötte 2013. április 1. napján.

A Fővárosi Bíróság a 2013. június hó 20. napján jogerőre emelkedett 12.B.46/2011. számú ítéletével a 2004. évben elkövetett adócsalás bűntette és magánokirat-hamisítás vétsége miatt 1 év 4 hónap börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette.

A tényállás szerint a vádlott által ügyvezetett Bt. a vádlott ügyvezetése alatt tényleges gazdasági tevékenységet nem végzett, a Kft-vel valóságos gazdasági kapcsolatban nem állt, 2004. III. és IV. negyedévre, 2005. III. negyedévre nem nyújtott be adóbevallást, a Kft. könyvelésébe olyan fiktív számlák kerültek beállításra, amelyeket az I.r. vádlott állított ki. A Kft. az ÁFÁ-t visszaigényelte, ennek következtében 139.601.000 Ft-tal jogosulatlanul csökkentette az állami adóbevételt.

Az I.r. vádlottal szemben jelenleg 4 büntetőeljárás van folyamatban:

A XIII. Kerületi Rendőrkapitányság 7322/2005.bü. szám alatt 2006. január hó 12. napján közölte csődbüntett megalapozott gyanúját.

A Salgótarjáni Városi Ügyészség B.2922/2005. szám alatt emelt vádat vele szemben magán-okirathamisítás vétsége miatt. (megalapozott gyanú közlése: 2006. szeptember 12.)

A Budapesti XVII. Kerületi Rendőrkapitányság a 2007. szeptember hó 10. napján elkövetett sikkasztás bűntette miatt folytatott nyomozást vele szemben, 2013. február 13. napján adta át az iratokat vádemelésre az ügyészségnek.

A NAV Észak-Magyarországi Regionális Bűnügyi Igazgatóság eljárása alapján az Egri Járási Ügyészség emelt vádat ellene a 2008. február hó 13. napján elkövetett adócsalás bűntette miatt.

Tekintettel arra, hogy az I.r. vádlott a Nógrád Megyei Bíróság 3.B.182/2008/182. számú ügyében volt korábban előzetes fogvatartásban, mely ügyben a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 2012. június hó 12. napján 1.Bf.326/2011/31. szám alatt ítéletet hozott és a vádlott büntetését leszállította, előzetes fogvatartásban töltött idővel az ítélet kihirdetésének a napján szabadult. A Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.398/2011/7. számú, 2012. június hó 12. napján kelt végzésével előzetes letartóztatását rendelte el a másodfokú eljárás befejezéséig, legfeljebb a nem jogerős ítélettel kiszabott szabadságvesztés tartamáig.

A másodfokú bírósági iratok 65. és 66. sorszáma alatti Váci Fegyház által megküldött tájékoztatás szerint a terhelt valamennyi büntetését kitöltötte, a beszámítást 2012. június hó 13 - 2013. január hó 18-ig, valamint 2013. augusztus hó 17. napjától kérték eszközölni.

A II.r. vádlott a Kft. alkalmazásában 120.000 forint havi jövedelemmel rendelkezik, lángvágó foglalkozású. Nőtlen, gyermeke nincs.

Az elsőfokú ítélet 10. oldal 1. bekezdésében a másodfokú bíróság a történeti tényállást kiegészíti azzal, hogy a társaság tagja, képviselőre és cégjegyzésre jogosult üzletvezetője az I.r. vádlott volt barátnője lett. (az I.r. vádlott vallomása alapján)

A 10. oldal 2. bekezdésétől a 13. oldal 1. bekezdéséig terjedő részt a másodfokú bíróság a jogi indokolásban helyezi át.

A 13. oldal 3. bekezdését érintően az első mondatban azzal egészíti ki a tényeket, hogy a II.r. vádlott tudott a tulajdonában és képviselőjében álló Bt. faáru kereskedelmi tevékenységéről, abban maga is tevékenyen közreműködött.

A 20. oldal 4. bekezdését egészíti ki, hogy az I.r. vádlott a vizsgálat tárgyává tett időszakban a faáru-kereskedelem tevékenységéről és annak volumenéről is tudomással bírt.

A tényeket a tényállás utolsó mondatát követően kiegészíti a másodfokú bíróság azzal is, hogy a Bt-t 50.265.000 Ft adóbírsággal és 10.218.000 Ft késedelmi pótlékkal sújtotta az adóhatóság.(APEH 2008. május 7.-i határozata, mellékletek között)

A fentiekben rögzített kiegészítésekkel és helyesbítésekkel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást már minden tekintetben megalapozottnak találta, mely tényállás a Be. 352.§ (2) bekezdése szerint a felülbírálat alapját képezte.

A Heves Megyei Bíróság ítéleti indokolásában a rendelkezésre álló bizonyítékokat megjelölte. Részletesen ismertette a vádlottaknak az eljárás egyes szakaszaiban tett nyilatkozatait, a tanúk előadásait és mindazokat az okirati bizonyítékokat, amelyeket a tényállás megállapítása során felhasznált. Ugyanakkor a bizonyítékok egyenkénti és egymással is egybevetett vizsgálatát hiányosan végezte el. E vizsgálatról ítélete indokolásában a lényegi részeket illetően a bizonyítási indítványok elutasításánál számot adott, melyet a másodfokú bíróság a bizonyítékok értékelésének körében helyez el 66. oldal 2. bekezdését követően.

Tekintettel arra, hogy a vádlotti védekezések lényegét az képezte, hogy a bűncselekményt nem ők követték el, mert a tanú-9 rendelkezett a meghatalmazások figyelembevételével is a társaság ügyeiben, melyre semmiféle rálátásuk nem volt, csupán névleges ügyvezetők (strómanok) voltak, az alábbiakat szükséges rögzíteni részben az elsőfokú bíróság ítélete indokolását kiegészítendő, részben a másodfokú eljárásban felvett bizonyítás alapján:

A tanú-6, a tanú-7 idézett tanúvallomása, az I.r. vádlottal szemben lefolytatott korábbi eljárások adatai, valamint az elsőfokú bíróság által hivatkozott elfogadott bizonyítékok alapján nyilvánvaló, hogy a vádlottaknak a beltagot terhelő kötelezettségről tudniuk kellett, nem lehettek abban a téves feltevésben, hogy azt helyettük más, akár a könyvelő, akár a tanú-9 teljesíteni fogja. Ekörben a tanú-9 felolvasott tanúvallomásában úgy nyilatkozott, hogy csak gazdasági tevékenység képezte a feladatát, számlákat bocsáthatott ki, szerződéseket köthetett, egyéb tevékenységgel megbízva nem volt, melyet a két meghatalmazás is alátámasztott. Az APEH közlése szerint (II/712.oldal) az adóhatósághoz nem csatolt be a jogszabály által megkövetelt meghatalmazást a tanú-9, így adóbevallás benyújtására, elkészítésére jogosultsága nem volt, mint ahogy a társaság könyvelőjének sem.

Mind a II.r. vádlott, mind pedig az I.r. vádlott a beltaggá válással vállalta a Bt. törvényes képviselővel járó összes kötelezettséget, közte azt is, hogy üzletvezetésre jogosult beltagként kötelesek a cég nevében bevallási időszakonként - amely havi bevallási kötelezettséget jelentett az ítélet tárgyát képező időszakban - adóbevallást benyújtani, amelynek a számviteli törvény előírásainak megfelelően hiteles, valós adatokon kellett alapulnia. A beszerzett bizonyítékok, a kihallgatott tanúk vallomásai és a felolvasott tanúvallomások alapján megállapítható volt, hogy a Bt. tényleges gazdasági tevékenységet végzett, nettó értéken faárut exportált Szlovákiából, azt Magyarországon értékesítette, mely gazdasági események vonatkozásában a teljes ÁFA tartalom bevallásával és befizetésével tartozott a Bt. üzletvezetésre jogosult beltagja, képviselője az adóhatóság felé. A vádban és az ítéleti tényállásban írt időszakban az adóbevallást sem I.r., sem II.r. vádlott nem nyújtotta be, azt folyamatosan elmulasztották. A tanú-2 könyvelőnek az I.r. vádlottól

egyszeri eseti megbízása volt a Bt. nevében történő eljárásra az adóellenőrzés során, arra nem rendelkezett meghatalmazással, hogy helyette és nevében az adóbevallásokat elkészítse és azt az adóhatóságnak benyújtsa, ilyen meghatalmazás az adóhatóság felé benyújtásra nem került. A könyvelés hiánya is megerősíti, hogy a vádlottaknak nem állt szándékában hiteles gazdasági adatokon alapuló adóbevallásokat készíteni és az adót megfizetni. A vádlottak olyannyira tudomással bírtak a gazdasági tevékenységről, hogy esetenként maguk is tárgyaltak leendő vevőkkel, akik vásároltak, a magyarországi értékesítésben részt vállaltak, a gazdasági tevékenység tényén túl annak nagyságrendjéről is tudomással bírtak. A nyomozati iratok 3184. oldalán található megbízás II.r. vádlott beltagtól származik, a tanú-9 ezen időszakban kültag sem volt, a Gt. szabályai értelmében még meghatalmazás alapján sem lett volna a Bt. képviselőjének ellátására jogosult. Ugyanez vonatkoztatható a védő által a másodfokú eljárásban 46/III. sorszám alatt csatolt az I.r. vádlott és a tanú-9 között létrejött 2006. augusztus hó 17.-i meghatalmazásra. Ugyan ezen időszakban a tanú-9 ismét kültag volt, képviselő ellátására kizárólag a tagok gyűlése vagy a társasági szerződés megszövegezése jogosította volna. A II.r. vádlott által adott megbízás szerint a beltag helyett a tanú-9 szerződéseket, megállapodásokat köthetett, melyen a céget aláírásával jegyezhet, további tevékenységre felhatalmazása nem volt. Az I.r. vádlott által adott meghatalmazás szerint a társaság ügyeiben teljes jogkörű eljárás szerepel, kiemelve a bankszámla feletti rendelkezést és a szerződések megkötését.

Az adócsalási szándékot támasztja alá I.r. vádlott büntetlen utócsalelménye is. Megkésve készített az I.r. vádlott adóbevallást, de az csak az adóellenőrzés során és miatt került benyújtása, a nettó értéken történő valós külföldi beszerzés helyett fiktív ÁFÁ-s belföldi beszerzéseket igazolt, a számlák valótlán adatokat tartalmaztak.

Az I.r. vádlott hivatkozott a a tanú-9 általi fenyegetettségére is a másodfokú bíróság előtt, ezért a másodfokú bíróság e körben az alábbiakat fejti ki: a tanú-9 erőszakos személyiségét a tanú-1 nem, ugyanakkor a tanú-6 alátámasztotta saját személyére vonatkozóan. Arra semmiféle adat nem merült fel az I.r. vádlott másodfokú eljárásban előadott vallomásán kívül, hogy a fenyegetőzés személyét érintően megtörtént, illetve olyan erejű lett volna, amely a büntetőeljárársban büntethetőséget kizáró okként kerülhetne megítélésre. Az elsőfokú bíróság is foglalkozott az ítélet 62. oldal 4. bekezdésében a vádlottak és a tanú-9 viszonyával,"együttműködésével", mellyel kapcsolatos álláspontját a másodfokú bíróság is osztotta.

A vádlottak tévedésben sem voltak atekintetben, hogy a tanú-9 helyettük a meghatalmazások alapján az adóbevallási és befizetési kötelezettséget teljesíti. A vádlottak a releváns tényekről tudomással bírtak, velük szemben a Btk. 27.§-ban írt büntethetőséget kizáró ok sem állapítható meg. (Kúriai Döntések 2013/8/200. számú jogeset, 2010/319.sz. jogeset)

A jogi indokolás keretében az ítéletábla az alábbiakat is rögzíti: A Btk. 310.§ (1) bekezdésében írt bűncselekmény már eshetőleges szándékkal is megvalósítható.

A valótlan tartalmú adóbevallások és fiktív számlák csak az adóellenőrzés folyamán kerültek az I.r. vádlott részéről becsatolásra, a mulasztásos adócsalással ekkor már befejeződött a bűncselekmény. A fiktív beszerzési számlák csatolása büntetlen utócselekmények minősül, melyet az elsőfokú bíróság helyesen állapított meg, ugyanakkor nem bizonyítja azt a tudatosságot, amelyre az egyenes szándékkal történő elkövetésre kellene következtetést levonni, ezért mindkét vádlott adócsalással kapcsolatos cselekménye eshetőleg szándékkal elkövetettnek minősül.

Fentiekre figyelemmel - ahogy azt helyesen az elsőfokú bíróság is megállapította - a vádlottak megvalósították az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény 310.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés szerint minősülő az adóbevételt különösen nagy mértékben csökkentve az adócsalás büntettét, mely cselekmény büntetési tétele kettőtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés, figyelemmel az 1978. évi IV. tv. 138/A.§ d.) pontjára is, mely szerint az adóbevétel csökkenése különösen nagy, ha 50.000.000 forintot meghalad, de 500.000.000 forintot nem halad meg, mely törvényhely felhívását az elsőfokú bíróság elmulasztotta.

Nem rögzítette az elsőfokú bíróság, de a vádlottak az ügyészi vádnak megfelelően a az adócsalás bűncselekményét az 1978. évi IV.tv. 12.§ (2) bekezdése szerint folytatólagosan követték el, a cselekményük több bevallási időszakot ölelt fel. Szükséges hivatkozni arra is, hogy az irányadó bírói gyakorlat szerint a Bt. beltagja könyvelő alkalmazása ellenére is felel az adócsalás büntettéért, ha a könyvelőnek nem adja át az adóbevallás elkészítéséhez szükséges iratokat, és nem ellenőrzi, hogy az adóbevallás megtörtént-e. (BH 2003.397)

Helyes volt az I.r. vádlott közbizalom elleni cselekményének elsőfokú bíróság általi minősítése is.

Helyesen marasztalta el a megyei bíróság a vádlottakat az elkövetés idején hatályban volt 1978. évi IV. törvény 289.§ (1) bekezdés a./ pontjába ütköző, beszámoló készítési, könyvvezetési, könyvvizsgálási kötelezettség megszegésével elkövetett számvitel rendjének megsértése vétségében, tekintettel arra, hogy az elkövetéskori jogszabály úgy rendelkezett, hogy amennyiben ezen kötelezettségét a terhelt megszegi és ezzel a vagyoni helyzetének áttekintését, illetőleg ellenőrzését **megnehezíti**, vétséget követ el.

A 2013. július hó 1. napján hatályba lépő 2012. évi C.tv. (továbbiakban Btk.) 403.§ (1) bekezdés a./ pontja szerint aki a számvitelről szóló törvényben, vagy a felhatalmazásán alapuló jogszabályban előírt bizonylati rendet megsérti, vagy beszámoló készítési, könyvvezetési, kötelezettségét megszegi, és ezzel

- a.) a számvitelről szóló tv. szerinti megbízható és valós képet lényegesen befolyásoló hibát idéz elő,
- b.) az adott üzleti évet érintően vagyoni helyzetének az áttekintését, illetőleg ellenőrzését **meghiúsítja**, büntettet követ el és 3 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

Tekintettel arra, hogy a vád nem tartalmazza a vádlottak azon magatartását, hogy a megbízható és valós képet lényegesen befolyásoló hibát idéztek elő a számvitelről szóló törvény rendelkezéseinek megsértésével, és az sem állapítható meg, hogy a vagyoni helyzet áttekintését ellenőrzését megghiúsították volna, (ezt a vád sem állítja) a Fővárosi Ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a vádlottak számvitel rendjének megsértésével kapcsolatos cselekménye a jelenleg hatályos törvény szerint már nem bűncselekmény, ezért az ügyészi és védői indítványoknak megfelelően a Btk.289.§ (1) bekezdés a./ pontjában írt bűncselekmény vádja alól bűncselekmény hiányában a Be.331.§-a alkalmazásával a vádlottakat felmentette figyelembe véve a Kúriai Döntések 2013/9/232.számú jogesetében foglaltakat is. Eszerint a halmazatban álló bűncselekmények esetén a Btk. időbeli hatályának alkalmazása során elsődlegesen azt kell vizsgálni, hogy valamennyi vád tárgyát képező bűncselekmény az új büntetőtörvényi rendelkezés szerint is bűncselekmény-e. Amennyiben van olyan cselekmény, amely már nem az, akkor ennek jogkövetkezményét e cselekményre nézve le kell vonni, és csak a többi cselekmény vonatkozásában vizsgálandó, hogy azokra összességében nézve az új rendelkezések enyhébb elbírálást tesznek-e lehetővé.(Kúria Bhar.II.1513/2012.)

Ezt követően vizsgálta a Fővárosi Ítéltábla azt, hogy a jelenleg hatályos 2012. évi C. törvény rendelkezései a vádlottakra összehatásában nem kedvezőbbek-e, mely kérdést igenlően döntött el.

A Btk. 396.§-ában szabályozott költségvetési csalás (1) bekezdésének a./ pontjában meghatározott elkövetési magatartások valamennyi, a hatályos Btk. szerinti befizetési kötelezettség teljesítését biztosító, illetve annak megszegését szankcionáló törvényi tényállás elkövetési magatartását magukba foglalják, az a./ pontban meghatározott elkövetési magatartások közé sorolandó az általános forgalmi adóra elkövetett csalás. Az új törvény korlátlan enyhítést is lehetővé tesz. A törvényhely (9)bekezdés b.) pontja szerint vagyoni hátrány alatt érteni kell a költségvetésbe történő befizetési kötelezettség nem teljesítése miatti bevétel kisesést. A Btk. 459.§ (6) bekezdés d.) pontja szerint a vagyoni hátrány 50.000.000 és 500.000.000 forint között különösen nagy.

Az új törvény szerint 1 rb. költségvetési csalás büntette állapítható meg, a tényállásszerű magatartások törvényi egységet alkotnak, folytatólagosság megállapításának nincs helye. A büntetési tétel a korábbi szabályozással megegyező 2-8 év, amennyiben az üzletszerűség a cselekményt nem minősíti fel. A Kúria ekörben adott értelmezését figyelembe véve az üzletszerűséget illetően megszorító értelmezés a helyes, a korábbi törvény szerinti folytatólagosság megállapítása az üzletszerű elkövetés megállapítását nem alapozza meg, a cselekmény akkor lehet üzletszerű, ha anyagi halmazatban álló cselekmények állnak együtt az üzletszerűség követelményének megfelelően.

Minderre figyelemmel az elbíráláskori és elkövetéskori jogszabály azonos joghátránnyal sújtja a cselekmény elkövetőjét, az értékhatárokból változás nem következett be.

Az I.r. vádlott közbizalom elleni cselekményét az új törvény (Btk. 345.§) a korábbival egyezően egy évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni.

A Btk. általános részében megfogalmazott jogszabályi változások részben súlyosabbak, részben enyhébbek. A Btk. 80.§ (2) bekezdése szerint határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke irányadó, mely 5 év szabadságvesztés. Az aszperáció elvére figyelemmel a halmazati büntetéskiszabási elvekre figyelemmel (Btk. 81.§ (3) bekezdés) az I.r. vádlott esetében a kiszabható szabadságvesztés 2-9 évig terjedhet, csakúgy mint korábban az 1978. évi IV. törvény 85.§ (3) bekezdése alapján, II.r. vádlott esetében 2-8 év.

Az új törvény feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó Btk. 38.§ (2) bekezdés a.) pontjában foglalt rendelkezése a vádlottakra kedvezőbb. Eszerint ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap.

A Kúria a 4/2013. számú Büntető Kollégiumi Véleményében állást foglalt abban a körben, hogy a Btk. 2.§ (2) bekezdése alkalmazása szempontjából a Btk. 38.§-ban rögzítettek figyelembe vehetők.

A pénzmellékbüntetés az új törvényben nem szabályozott, ugyanakkor az elsőfokú bíróság által kiszabott - tévesen pénzbüntetésként nevesített - büntetés pénzbüntetésként került szabályozásra, mely az új törvény szerint kedvezőbb az egy napi tétel összege alsó határa csökkenése folytán. A foglalkozástól eltiltás szabályai változatlanok annak előrebocsátásával, hogy büntetésként került a Btk. 33.§ e.) pontja alapján nevesítésre, némileg változott a törvényszöveg, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés és a vagyonelkobzás szabályai jelen ügyet érintően változatlanok.

Figyelemmel arra, hogy a vádlottak terhére bejelentett ügyészi fellebbezés nincs, a II.r. vádlott esetében szóba sem kerülhet középértékes büntetés kiszabása. A törvényhozó úgy rendelkezik, hogy a büntetés kiszabásánál a középérték irányadónak tekintendő, melytől eltérés nyilvánvalóan lehetséges, ha annak indokai fennállnak.

A másodfokú bíróság - szemben az ügyészi állásponttal - úgy foglalt állást, hogy a vádlottakra az elbíráláskori jogszabály kedvezőbb, ezért a Btk. 2.§ (2) bekezdése alapján az elbíráláskori jogszabályt, a 2012. évi C. törvényt alkalmazta.

A vádlottak költségvetést károsító bűncselekményét erre figyelemmel költségvetési csalás büntették (Btk. 396.§ (1) bekezdés a.) pont, (4) bekezdés a./ pont), az I.r. vádlott közbizalom ellen bűncselekményét a Btk.6.§ (2) bekezdése szerinti

folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének (Btk. 345. §) minősítette.

Az egyes bűncselekményeknél a rendbeliségre utalást a másodfokú bíróság mellőzte.

A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság igen hiányosan jelölte meg. További enyhítő körülmény a II.r. vádlott vonatkozásában, hogy az adócsalás büntette tekintetében az általa a költségvetésben okozott vagyoni hátrány összege a minősítéshez megkívánt alsó határhoz közeli. A II.r. vádlott szemére vonatkozó előadás, mint érdekelendő egészségügyi körülmény az eddigi eljárás során nem merült fel, annak semmilyen dokumentációja nincs, az erre történő utalás kizárólag a másodfokú védőbeszédben hangzott el. Nem súlyosít az adócsalás országos és helyi szintű elszaporodottsága, mert erre vonatkozó statisztikai adatot az elsőfokú bíróság nem hívott fel és köztudomású ténynek sem tekinthető. Nem súlyosít a II.r. vádlott esetében a halmazat, mert egyetlen cselekményért kell vele szemben büntetést kiszabni, az I.r. vádlott esetében azonban igen, mert a büntetés kiszabása nem a felemelt halmazati keretben történt. A folytatólagosság a költségvetést károsító magatartás vonatkozásában már nem jelenik meg, ugyanakkor az I.r. vádlott vonatkozásában súlyosít a közbizalom elleni cselekmény folytatólagossága. A költségvetést károsító cselekmény eshetőleg szándékkal elkövetése mindkét vádlott esetében enyhít.

Súlyosít ugyanakkor I.r. vádlott vonatkozásában az a tény, hogy jelen ügyben cselekményét folyamatban lévő eljárások hatálya alatt követte el, valamint jelen eljárás hatálya alatt is követett el bűncselekményt. Az időmúlás rendkívül jelentős, ez különösen a II.r. vádlottal szemben bír jelentőséggel, aki mindvégig jelen volt az eljárás során, távollétével nem hátráltatta azt.

Az időmúlás már az I.r. vádlott vonatkozásában is oly mértékű, hogy javára is enyhítő körülményként értékelhető. A büntetett előélet nyomatéka mindkét vádlott vonatkozásában kisebb, mert az I.r. vádlottnak a cselekmény elkövetését megelőzően egyetlen elítélése volt, lopás és állatkínzás vétsége miatt a bíróság pénzbüntetésre ítélte, míg a II.r. vádlott szintén vagyon elleni cselekmény, bűnsegédként elkövetett rablás büntette miatt volt végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre ítélve, mely jellegében eltérő cselekmény.

Helyesen állapította meg a Heves Megyei Bíróság, hogy a II.r. vádlott az elsőfokú többlet elítélésre figyelemmel visszaesőnek tekintendő. Tekintettel azonban arra, hogy a másodfokú bíróság számvitel rendjének megsértése vétségében büntetőjogi felelősségét nem állapította meg, visszaesői minősége sem állapítható meg.

Fentiekre figyelemmel - különösen részben a felmentésre, illetve a tisztességes eljáráshoz való jog követelményének kereteit érintő tartamú eljárásra - a kiszabott büntetések enyhítésére a másodfokú bíróság lehetőséget látott. Nem fog helyt az az ügyészi álláspont, hogy a folytatólagosan elkövetett számvitel rendjének

megsértésének vétsége olyan elenyésző tárgyi súlyú bűncselekmény (2 évig terjedő szabadságvesztéssel is büntethető) amelyet a büntetésben nem kell kifejezésre juttatni. Amennyiben ez így lenne, már vádemelésre sem kellett volna sort keríteni e cselekmény miatt a jelentős tárgyi súlyú adócsalás mellett, illetve az elsőfokú bíróságnak is lehetősége lett volna megszüntetni a jelentéktelen súlyú bűncselekmény miatt az eljárást. Ezt helyesen egyik hatóság sem tette, az ügyészi álláspont tarthatatlan.

Az is kétségtelen, hogy másodfokon kizárólag a büntetés lényeges enyhítésére kerülhet sor, melyet a fentebb írt körülmények abban az esetben is megalapoznak, ha az I.r. vádlott esetében további elítélésekre került sor többnyire a jelen ügyben elbírált cselekményekkel kvázi halmazati viszonyban álló cselekmények miatt. Mindezen indokokra figyelemmel az ítélőtábla az I.r. vádlott esetében a középértékűtől javára eltért, halmazati szabadságvesztés büntetését 4 (négy) évre enyhítette.

Az I.r. vádlottat gazdálkodó szervezet vezetése foglalkozástól tiltotta el a másodfokú bíróság a törvényszöveg változása kapcsán a Btk. 52.§-53.§-a szerint. Az 54.§ meghatározza, hogy az alcím alkalmazásában foglalkozásnak minősül az is, ha az elkövető a gazdálkodó szervezet általános vezetését ellátó szerv tagja vagy egy személyi vezetője. A korábbi törvény által megfogalmazott gazdasági társaság vezetői foglalkozástól eltiltás eltiltást nem nevesíti. Az 1959. évi IV. tv. (Ptk.) 685.§ c) pontja szerint gazdálkodó szervezet a gazdasági társaság is, erre figyelemmel az új törvényszöveg megfeleltethető a korábbi gazdasági társaság vezető tisztviselőjével. A közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát az ítélőtábla a főbüntetéshez igazodó mértékben ugyancsak 4 (négy) évre enyhítette a Btk. 61.-62.§ felhívásával.

A pénzbüntetés kiszabását és annak szabadságvesztésre átváltoztatásra vonatkozó rendelkezést - egyetértve az ügyészi indítvánnyal - mellőzte, mert annak Btk. 50.§ (2) bekezdésben írt törvényi feltételei nem állapíthatók meg, mert az I.r. vádlott megfelelő vagyonnal, jövedelemmel nem rendelkezik.

Kétségtelen, - ahogyan arra I.r. vádlott védője hivatkozott - hogy az új törvény összbüntetést szabályozó rendelkezéseire figyelemmel (Btk.93.§(4) bekezdés a.) pont) jelen cselekmény hiába képez kvázi halmazati viszonyt a korábbi elítélésekben szereplő cselekményekkel, összbüntetésbe foglalásra nem kerülhet sor, mert a többszörös összbüntetésbe foglalás lehetősége kizárt. Ugyanakkor ezen rendelkezés nem vehető figyelembe a büntetés mértékének meghatározása során, az összbüntetésre csak akkor lett volna lehetőség, ha az eljárás az új törvény hatálybalépése előtt, azaz 2013. július hó 1. napját megelőzően jogerősen befejeződik. A Btk. (2012. évi CCXXIII.tv.) 3.§-a akként rendelkezik, hogy ha az összbüntetésbe foglalandó ítéletek közül legalább egy a Btk. hatálybalépését követően emelkedik jogerőre, a Bt. 93.-96§-át kell alkalmazni.

A II.r. vádlott visszaesői minőségének megállapítását az ítéltábla mellőzte, mert a költségvetést károsító magatartása a szabadságvesztés büntetése kitöltését követő 3 éven túli. (Btk. 459.§ 31. pontja)

A II.r. vádlott szabadságvesztés büntetését a belső arányosságra is figyelemmel 2 (kettő) év börtönbüntetésre enyhítette. Esetében az időmúlás nyomatéka nagyobb, korábbi elítélése más jellegű bűncselekmény miatt történt. A gazdálkodó szervezet vezetése foglalkozástól eltiltás büntetés tartamát 2 (kettő) évre, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 2 (kettő) évre enyhítette a fent már hivatkozott törvényhelyek figyelembevételével.

A vádlottak feltételes szabadságra bocsáthatóságának legkorábbi időpontját a büntetés 2/3-ad részének kitöltését követő napban jelölte meg a Btk. 38.§ (2) bekezdés a.) pontja alapján.

Vizsgálta a másodfokú bíróság a kötelezően alkalmazandó vagyonekbevezést az adócsalás bűncselekménye vonatkozásában (Btk. 74.§(1) bekezdés a.) pont). E körben megállapította, hogy a vádlottak bűnös magatartása kapcsán jogi személyiséggel nem rendelkező gazdasági társaság gazdagodott, amely időközben egyszerűsített módon felszámolásra is került, ezért vagyonekbevezés alkalmazása a Legfelsőbb Bíróság 95/2011. Bkv. rendelkezéseire figyelemmel a vádlottakkal és a társasággal szemben sem alkalmazható. Ezen túlmenően megállapítható az is, hogy a Bt.-vel szemben 50.265.000.- forint adóbírság és 10.218.000.- forint késedelmi pótlék kiszabására is sor került (APEH 2008. május 7-i határozata a mellékletek között).

Az I.r. vádlott helyesen 38.100 (harmincnyolcezer-egyszáz) forint bűnügyi költséget köteles megfizetni az államnak, e vonatkozásban az elsőfokú bíróság ítélete számítási hibát tartalmazott. (költségjegyzék adatai)

A fentiekre figyelemmel a Be. 363.§-a szerinti tárgyalás keretében eljárva a Heves Megyei Bíróság ítéletét az ítéltábla a Be. 372.§-a alapján megváltoztatta, egyebekben annak helyes indokainál fogva a Be. 371.§-a alapján helybenhagyta.

Az I.r. vádlott által a 2012. június hó 13. napjától 2013. január hó 18. napjáig, valamint 2013. augusztus 17. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján.(Váci Fegyház és Börtön 65-66. alatti válasziratai tartalma)

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján az ítéltábla megállapította, viselésére a (2) bekezdés alapján az államot kötelezte, mert a vádlottak és védőik fellebbezése eredményre vezetett.

A II.r. vádlott tartózkodási helye megváltozott, melyet az ítéltábla a vádlott által felmutatott okiratok tartalmának megfelelően rögzített.

Az ítélet ellen mindkét vádlott vonatkozásában a Be. 386.§ (1) bekezdés c.) pontja alapján biztosított fellebbezési jogot az ítéltábla a Kúriához.

Budapest, 2013. október hó 24. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit sk.
előadó bíró

Dr. Németh Nándor sk.
bíró

A kiadmány hiteléül:

Hornyákné Sléder Ágnes
tisztviselő